

Sygn. akt II Ka 196/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r.

sprawy **G. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 29 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 1535/11

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego G. G. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 196/15

UZASADNIENIE

G. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 3 grudnia 2011 r. w m. I., gm. B., woj. (...), kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 r. Sad Rejonowy w Garwolinie oskarżonego G. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a§1 k.k. i za czyn ten z mocy art. 178a§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i §3 k.k. skazał go na grzywnę w wysokości 100 /sto/ stawek dziennych po 10,00 /dziesięć/ złotych każda stawka dzienna; z mocy art. 42§2 k.k. i art. 43§1 k.k. orzekł zakaz prowadzenia przez oskarżonego wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 /trzech/ lat; z mocy art. 63§2 k.k. zaliczył na poczet orzeczonego w pkt. 2 środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03 grudnia 2011 r. do dnia 02grudnia 2014 r. uznając ten środek

karny za wykonany; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90,00 /dziewięćdziesiąt/ złotych tytułem wydatków w sprawie oraz kwotę 100,00 /sto/ złotych tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego i zarzuciła:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 oraz art. 427 kpk wyrokowi temu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu wbrew wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków S. M. iż oskarżony w stanie nietrzeźwości kierował w dniu 3 grudnia 2011 r. samochodem H. (...), a w konsekwencji uznanie go winnym popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 4, art. 5 §2, art. 424 §1 pkt 1 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości, co do tego, czy oskarżony w dniu 3 grudnia 2011 r. kierował samochodem osobowym, oparcie ustaleń faktycznych na dowolnych, nielogicznych, niezgodnych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego domniemaniach nieznajdujących potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach funkcjonariuszy Policji, przy jednoczesnym bezpodstawnym odrzuceniu innych możliwych wersji przebiegu wydarzeń i ich kwalifikacji prawnej oraz sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób umożliwiający ustalenie toku rozumowania Sądu, a tym samym kontrolę zaskarżonego wyroku;
3. obrazę przepisów postępowania art. 4, 5, 7, 410 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 437 §1 kpk oraz art. 454 §1 kpk wniosła o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego popierała apelację i wnioski w niej zawarte, natomiast prokurator wносиła o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zawarty w apelacji wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie, albowiem przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy sąd I instancji dopuścił się takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku podstawą ustaleń faktycznych, w szczególności co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu były w głównej mierze zeznania funkcjonariuszy policji R. B. i G. D.. Świadców ci bowiem po przybyciu na miejsce zdarzenia i dokonaniu takich czynności jak: zbadanie stanu nietrzeźwości oskarżonego, zatrzymanie należącego do niego prawa jazdy, sporządzeniu notatki urzędowej, na dalszym etapie postępowania złożyli zeznania, w których zamieścili informacje uzyskania od G. G. w ramach, powszechnie zwanego tzw. „rozpytania” wskazujące, że to oskarżony kierował samochodem H. (...) nr rej. (...) bezpośrednio przed wjechaniem pojazdu do rowu – takie oświadczenie oskarżony miał złożyć wobec obu funkcjonariuszy policji. Z akt wynika również, iż w dalszym przebiegu postępowania przygotowawczego, jeden z w/w funkcjonariuszy – R. B. dokonał przesłuchania S. M. (k. 22-23), świadka istotnego w realiach sprawy, który miał widzieć oskarżonego wysiadającego z zaczynającego się palić pojazdu. Przebieg opisanych wyżej czynności pozwala, przynajmniej w części, za zasadny uznać zarzut obrony, iż doszło do nieprawidłowości w trakcie gromadzenia w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, uchybień nie ustrzegł się również sąd w zakresie wykorzystania tak uzyskanego materiału dowodowego.

Za zasadne w tym miejscu uznać należy przytoczenie treści art. 174 kpk, który stanowi, że dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Przytoczonej

materii dotyczy także orzeczenie przywołane w uzasadnieniu apelacji, jednakże z jego treści obrońca wyciągnęła wnioski zbyt daleko idące. Nie w każdej bowiem sytuacji wyłączona jest możliwość dowodowego wykorzystania dowodu z zeznań świadka – funkcjonariusza policji na okoliczność informacji uzyskanych od oskarżonego w trakcie tzw. rozpytania osoby, która później postawiona została w stan oskarżenia. Sąd Okręgowy, w tym przynajmniej składzie personalnym podziela poglądy wyrażone m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 grudnia 2012 r. (II AKa 266/12, LEX nr 1237277), który stwierdził, że nie narusza zakazu substytuowania dowodów określonego w art. 174 kpk przesłuchanie w charakterze świadka przybyłego na interwencję funkcjonariusza Policji na okoliczności związane z zaistniałym przestępstwem, o których dowiedział się w drodze rozpytania osoby, która następnie skorzystała z prawa odmowy składania zeznań lub którą następnie postawiono w stan oskarżenia pod warunkiem, że ów funkcjonariusz nie wykonywał żadnych czynności procesowych w tej sprawie w postępowaniu przygotowawczym. Zakaz z art. 174 kpk nie dotyczy nawet informacji uzyskanych przez funkcjonariusza od osób, których relacje nie mogą następnie zostać w procesie ze wskazanych wyżej względów proceduralnych wykorzystane.

Odnosząc treść przytoczonego wyżej orzeczenia do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż naruszeniem omawianego art. 174 kpk było wykorzystanie i powołanie przez sąd I instancji za podstawę ustaleń faktycznych dowodu z zeznań R. B., który niewątpliwie wykonywał „czynności procesowe” w postępowaniu przygotowawczym dokonując przesłuchania świadka S. M.. Tym samym dowód z zeznań tego funkcjonariusza nie mógł, bez obrazy art. 174 kpk, zostać wykorzystany w trakcie procesu. W inny bowiem sposób ocenić należy czynności podejmowane przez funkcjonariusza policji bezpośrednio na miejscu zdarzenia (zbadanie stanu nietrzeźwości, zatrzymanie dokumentu prawa jazdy), które wynikają i związane są z interwencją przez nich przeprowadzoną, niż udział takiego funkcjonariusza w dalszych czynnościach procesowych postępowania przygotowawczego np. przesłuchanie świadka, który (co nie bez znaczenia) może mieć w realiach przedmiotowego procesu istotne znaczenie dla ostatecznego rozstrzygnięcia.

Nie może być wątpliwości, że uchybienie, którego dopuścił się sąd I instancji stanowi przyczynę odwoławczą o jakiej mowa w art. 438 pkt 2 kpk, skoro zeznania świadka R. B. stanowiły istotny dowód do ustalenia winy oskarżonego. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd w całości przeprowadzi przewód sądowy i oceni czy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do uznania sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Przy czym, w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma przeszkód do procesowego wykorzystania zeznań drugiego z funkcjonariuszy policji G. D., którego działania ograniczyły się do przeprowadzenia badania stanu nietrzeźwości G. G.. Rozstrzygając sprawę Sąd rozważy także argument podniesiony w uzasadnieniu apelacji, iż do zbadania stanu nietrzeźwości oskarżonego doszło po upływie 1,5 godziny od „chwili zdarzenia”, czyli ewentualnego kierowania przez niego samochodem H.. W tej mierze Sąd będzie miał na względzie art. 115 §16 kk, który mówi, że stan nietrzeźwości zachodzi gdy zawartość we krwi przekracza określone w tym przepisie stężenie alkoholu albo gdy prowadzi do takiego stężenia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 §2 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.